

Новогодишња ноћ – Наташа Димитријевић

Густа, оловна магла халапљиво је прогутала сваки кров, свако дрво и травну површину. Олако је надиграла све што је људско око могло да обухвати. Тамна ноћ, глуво доба, склопила је тајно партнерство са облачастом маглом. Некакав тихи, потмули пакт против човека. Да се души још који терет дода.

Десет је минута остало до поноћи. Сату се не жури да ускочи у Нову годину. Не жури се ни човеку, да му још која влас оседи. Новогодишња ноћ треба да је луда, весела, пијана. Треба бити све оно што није. Велика очекивања за мале људе.

Ленкина је црвена, свечана хаљина, шушкала при сваком ритмичном покрету уз прегласну музику. Иако није била тесна, нити уз тело припијена, Ленки није давала мира. Гушила ју је раскошна, дамска, шушкава хаљина. Можда је музика гушила. Гужва или намера да се у новогодишњој ноћи добро проведе. Ленку је заправо гушио бесмисао свега. Узела би чашу просека са стола, принела је уснама и отпила мали гутљај пенушаваг вина. Сваки пут је жалила што не ужива у алкохолу. Можда би тамо пронашла смисао као што га многи траже.

Мушкарци, лепи и несигурни гурали су се око ње. Девојке, прелепе, превише нашминкане. Сви су прилично личили једни на друге. Сви су заједно са Ленком тражили смисао на погрешном месту. Можда једни у другима. У чаши, у загрљају, понеком пољупцу.

Ленка није могла да се опусти. И она мала количина алкохола која се гурала кроз њен крвоток није радила своје. Бар не довољно. Наједном је осетила снажан притисак у грудима и потребу да што пре напусти просторију као и људе који су се гуркали око ње. Убрзаним кораком је дошла до врата балкона која су се тешко отварала. Морала је брзо да изађе напоље.

Отворила је тешка, шкрипава врата и удахнула крупан комад измешане густе магле и тамног мрака. Некада је конзумирала цигарете, те јој се овај удах учини као магличасти, опор дим јаког бонда. Само што је овим удахнула и ситне капљичаве честице магле. Мале, водене грумуљице попрскале су јој лице. Осетила је влагу на трепавицама и на наусницама. Могла је језиком да осети магличасту хладноћу.

Препустила се тренутку и осећају док је жмурила. Дозволила је да је обгрли горопадно сивило. Човек, када жели и на најчуднијим местима може да осети лепоту и снагу природе света који га окружује. Целину у којој је он само мали, сићушни део. Шраф. Шраф који држи животну конструкцију целовитом.

Ленка је тако жмурећи осетила како јој прсти полако попуштају руб шушкаве хаљине и намерно се предају бестежинској магли. Сада је већ могла, на тренутак, да јагодицама прстију испипа пуле живота и његову вечиту недокучивост. Баш као што је прстима опипавала магличасту хладноћу, Ленка је огранцима своје крхке душе нежно опипавала своју танану унутрашњост. Своју бит. Пронашла је Љубав. Јаку и одважну Љубав према себи и према другима. Љубав као разумевање и

прихватање. Љубав као давање и узимање. Љубав као смисао свега.

Отворила је очи и уз велики смешак зграбила руком шушкаве наборе на хаљини и утрчала назад у историју за игру. Сада су јој лица младића и девојака деловала нежно и благо. Гурали су се једни уз друге, очима пуним наде, тражећи једно исто. Љубав.

А Љубав је стрпљиво чекала у сваком од њих. У топлом кутку њихове танане унутрашњости. Само је требало да је потраже.

Јер Љубав је баш ту, у нама.

О СПИСАТЕЉИЦИ

Наташа Димитријевић рођена је 16. марта 1979. године у Лесковцу, где је завршила осмогодишње и гимназијско образовање. Дипломирала је на Економском факултету у Нишу 2004. године. На истом факултету 2010. је магистрирала, а докторирала 2016. на Факултету за финансије, банкарство и ревизију, Универзитета Браћа Карић у Београду.

Пише приче и афоризме које од 2020. године објављује у електронским новинама Медија центар Лесковац и електронском часопису за књижевност, културу и уметност "Словословље". Тркач – рекреативац.

Наташа Димитријевић удата је и мајка двоје деце.